

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

394.5

Hely

Idő

1920

Személy

Szerző: Miklóssy J.

Cím: Memento Szent István
napján

Forrás: Nemz. Újság.

Bp.

1920. X. 22.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Közp. nyomt. XX. cs. 23. s.

Memento Szent István napján.

Kétszer voltam Szent István napján Budapesten és természetesen mindkét alkalommal a körmenetben. 1912-ben és tegnap. Élénken emlékszem rá, amint 1912-ben szent áhitattal lelkemben, nagy nemzeti multunk iránt érzett felemelő érzéssel iparkodtam a fényes ünnepség után lakásomra. Hazaérve, a napilapokat vettem kezembe, a többi között a Pesti Hírlapot és a Világot. Mindkettőben emlékezetes sorokat olvastam: "... A magyar humuszba ma már csak a láb gyökerezdik bele s nem a lélek... A magyar parasztot nem a szent Jobb igazta le, hanem a város." (P. H.) "... Hazudik, csunya üzleti hazugságot, aki azt mondja, hogy még mindig drága kincse lelkünknek, nagy öröme szívünknek ez a dátum és ez az ereklye." (Világ).

A magyar nemzet fővdrosában, az ország szívében írhattak így 1912-ben, a sajtószabadság örve alatt. Emlékszem, amint az eset kapcsán az Alkotmány hasábján a nemzethez felkiáltottam. És emlékszem reá, kiáltásom ellhangzott, de visszhangja nem volt kiáltásomnak: A nemzeti lélek aludt és akkor már bejött volt. Megrontották a sajtósihederek...

Tegnap, ujjongó és bizakodó lélekkel láttam Szent István szobra körül, hogy a kegyetlen sorscsapások alatt görnyedező nemzeti lélek sikeresen viaskodik a történelmi sullyal ráncszedő sorscsapásokkal — és felegyenesedőben van. Nemzeti érzésben való erősödésünkhöz azonban erősebb támogatást követelünk illetékesektől. Hogy erre szükségünk van, arról a következőket kell elmondanom:

Tegnap, a domonkosok erzsébetvárosi plébánia templomától egyházi menelben indultunk el Budára, sok százán és százán, magyar asszonyok és férfiak, leányok és ifjak, „drága ereklyénkhez”, Szent István jobbáéhoz. Hazafias és vallásos zárandoklásunk közben láttuk jobbra és balra az uttesteken a világon,

sok helyütt tiszteletlenül bámészkodó tömeget; láttuk azokat is, akik hidegségükben talán valaha is nézték a menetet... Láttuk azonban azt is, amint társzekerok kocsisai levett kalappal és rokonlélekkel haladtak el a zárandokok hosszú oszlopa mellett. Láttuk menetközben, hogy egészen a Mátyástemplomig, a sok közül mindössze csak egyetlen-egy fiatal rendőrlegény állt feszesen tisztelegve az egyházi zászlók alatt felvonult hazafias- és vallásoslelkű menet előtt. Jóleső érzéssel láttuk a Nemzeti Színház előtt azt a példaadó hatást, amit az a fiatal, feszesen, délcegen álló rendőr váltott ki bámészkodó környezetéből. Példaadása nyomán egyenként emelték meg kalapjukat a körülötte állók.

De ezzel máris a tegnapi nagy nap szolgáltatta egyik fontos tanulságánál tartunk. Ha ugyanis, valamennyi rendőr, valamennyi bámészkodó arra volna tanítva, amit az a fiatal rendőr lelkesugalata szerint tett, úgy még azok is, akik talán hidegségükben vácogtak — kellő tisztelettel állnának meg minden hasonló esetben. Inézkedést kérünk tehát adandó alkalmakkor a fiatal rendőrlegény példája nyomán arra nézve, hogy azok a tömegek is kioktatást nyerjenek, akár falragaszokon, akik az uttesteken illetlenül bámészkodva néznek egy-egy vallásos, avagy nemzeti felvonulást. Eivégre, ha naponta tízezerrel jelenik meg fővárosunkban hirdetőplakát, talán telik még arra is, hogy ilyen uton tudják meg, akiket illet — és sokan vannak ilyenek Budapesten — hogy minden hasonló esetben, bámészkodásuk közben, mi a kötelességük. Így régtőlre a köieles tisztelet a nagy tömegekben is nemes és egységes nagy érzéssé formódik. Az ilyen egyszerű, de szükséges eszközökkel kialakított tömegérzés mellett, soha, de soha sem mernének fővárosi újságok olyan nemzeti kegyeletisértést elkövetni, mint amint tényleg elkövettek 1912-ben.

Értesítési városi hazinyomda 1920